

Η ώρα της Συρίας και ο Ισλαμιστικός μπαμπούλας

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η Υπερεθνική ελίτ (Υ/Ε) —βασικά οι ελίτ που εδράζονται στην «Ομάδα των 7»— μόλις ανακάλυψε τη νέα «αιτία του κακού» από την οποία όλοι κινδυνεύουμε: το Ισλαμικό κράτος (τέως ISIS). Έτσι, η ισχυρότερη ελίτ στον κόσμο (οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά) συνενώνει τις ασύγκριτες δυνάμεις της για να αντιμετωπίσει όχι κάποια άλλη υπερδύναμη αλλά μερικές χιλιάδες τζιχαντιστές χωρίς καν οργανωμένο στρατό και ναυτική ή αεροπορική δύναμη —παρόλο που η αεροπορία σήμερα κρίνει την έκβαση πολέμων, όπως έδειξε το παράδειγμα της Λιβύης. Μολονότι όμως οι τζιχαντιστές αυτοί εμφορούνται και από εθνικοαπελευθερωτικά ιδανικά, όπως η Αλ Κάιντα, στην πραγματικότητα αποτελούν μια εκχυδαϊσμένη εκδοχή της γιατί ενώ σε αυτή το εθνικοαπελευθερωτικό στοιχείο υπερίσχυε του θρησκευτικού, στην ISIS ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Γι' αυτό αναγκάστηκε να την αποκηρύξει και ο διάδοχος του Οσάμα Μπιν Λάντεν.

Όμως, ακριβώς αυτός ο μικτός χαρακτήρας της ISIS της προσέδωσε, προσωρινά, σημαντική πολιτική δύναμη στο Ιράκ, όπως έγραψα σε προηγούμενο άρθρο, προσελκύοντας πολλούς από τους Σουνίτες, τ. Μπααθικούς κ.λπ., τους οποίους είχε αποκλείσει από την εξουσία η Αμερικανική Κατοχή και το προτεκτοράτο που εγκατέστησαν με τη βοήθεια των Σιιτών, οι οποίοι αποτελούν την πλειοψηφία του πληθυσμού. Όταν όμως οι Σιίτες υπό τον Μαλίκι άρχισαν να συνεργάζονται, άμεσα ή έμμεσα, με τα δύο καθεστώτα που στηρίζονται σε εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα στην περιοχή, το Ιρανικό και το Συριακό —δηλαδή τα δύο καθεστώτα που έχει στοχοποιήσει η Υ/Ε, για να ολοκληρώσει την ενσωμάτωση της Μέσης Ανατολής στην ΝΔΤ— τότε σήμανε το τέλος της μονοκρατορίας των Σιιτών. Έτσι αναγκάστηκαν να μοιραστούν την εξουσία με τους Σουνίτες, εάν δεν ήθελαν να πέσουν στα χέρια των τζιχαντιστών. Στον βαθμό, επομένως, που η συμβίωση αυτή θα σταθεροποιηθεί μπορεί να επιτευχθεί και ο μακροπρόθεσμος στόχος της Υ/Ε για τον διαμελισμό του Ιράκ, κατά το επιτυχημένο πρότυπο της Γιουγκοσλαβίας, μεταξύ των φιλοδυτικών Κούρδων στον Βορρά και της ελεγχόμενης συμμαχίας Σιιτών και Σουνιτών στο υπόλοιπο Ιράκ.

Όμως, η αναγκαστική συμβίωση στην εξουσία Σουνιτών και Σιιτών στο Ιράκ ανοίγει επίσης τον δρόμο για την επίτευξη και του άλλου βασικού στόχου της Υ/Ε στη Μέση Ανατολή: την ανατροπή του καθεστώτος του Ασσάντ, με την ακούσια μάλιστα «βοήθεια» των ίδιων τζιχαντιστών που είχε χρησιμοποιήσει τόσο στη Λιβύη όσο και στη Συρία. Μόνο που, ενώ τότε τους είχε χρησιμοποιήσει ως συμμάχους της, τώρα θα τους εκμεταλλευθεί σαν εχθρούς της. Και έχει σημαντικούς λόγους να στραφεί η Υ/Ε εναντίον τους, που δεν έχουν βέβαια καμιά σχέση με τις σφαγές τους, όπως υποστηρίζει η μαζική προπαγάνδα στα ελεγχόμενα από αυτήν διεθνή ΜΜΕ. Οι πραγματικοί λόγοι αναφέρονται στο γεγονός ότι η ISIS έχει από καιρό ξεκινήσει μια διαδικασία αυτονόμησής της από την Υ/Ε, που άρχισε με τις επιθέσεις της ενάντια στους (υποτίθεται) συμμάχους της στην ανατροπή του Ασσάντ, δηλαδή, τις φιλοδυτικές οργανώσεις στη Συρία που ουσιαστικά τις είχε αποδεκατίσει. Και συνεχίζεται τώρα με τις επιθέσεις της ενάντια στο άλλο βασικό στήριγμα της Υ/Ε στην περιοχή, τους ανέκαθεν φιλοδυτικούς Κούρδους του Μπαρζανί στο Βόρειο Ιράκ.

Σύμφωνα όμως με τη μαζική προπαγάνδα των ελεγχόμενων από την Υ/Ε διεθνών ΜΜΕ, η αιτία για τη νέα εκστρατεία στη Μέση Ανατολή που ξεκινά τώρα η Υ/Ε είναι οι σφαγές με γιαταγάνια δυτικών δημοσιογράφων, που έβλεπαν μέχρι κορεσμού οι δυτικοί θεατές για εβδομάδες στις

οθόνες τους. Όπως αποδείχεται τώρα, ο στόχος δεν ήταν απλά να εντείνουν το κύμα ισλαμοφοβίας, σαν αντίβαρο στο μαζικό κύμα αντισιωνισμού που δημιούργησε η πολύ μεγαλύτερη σφαγή στη Γάζα, αλλά και να προετοιμάσουν το έδαφος για τη νέα εκστρατεία. Άλλωστε η Υ/Ε γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο τους χρησιμοποίησε τόσο στη Λιβύη όσο και στη Συρία. Αποφασιστικό ρόλο στην ανατροπή του Καντάφι έπαιξε η άγρια τρομοκρατία που εξαπέλυσαν οι αδίστακτοι τζιχαντιστές εναντίον του λαϊκού κινήματος υπέρ του εθνικοαπελευθερωτικού καθεστώτος. Η τρομοκρατία αυτή, μαζί με τους κτηνώδεις Νατοϊκούς βομβαρδισμούς, επέτυχαν τη καταστροφή της χώρας και τη μετατροπή της σε «αποτυχημένο κράτος». Και αυτό είναι το προστάδιο στη διαδικασία πλήρους ενσωμάτωσης μιας χώρας στην ΝΑΤ, έστω και αν χρειαστεί και άλλη επέμβαση γι' αυτό, όπως ήδη ζητά η Γαλλική ελίτ. Το ίδιο βέβαια αδίστακτοι ήταν οι τζιχαντιστές και στη Συρία, με στόχο πάντα να φτιάξουν το χαλιφάτο τους, όπου όμως, αβοήθητοι από το ΝΑΤΟ, δεν κατάφεραν να ανατρέψουν το Μπααθικό εθνικοαπελευθερωτικό καθεστώς.

Φυσικά, όσο οι τζιχαντιστές αυτοί έσφαζαν Άραβες, οι φιλόδοξοι στη Δύση ελάχιστα απασχολούνται με το θέμα. Όταν, όμως, άρχισαν να σφάζουν στη τηλεόραση και δυτικούς, άμεσα διαμορφώθηκαν οι συναινέσεις, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις βέβαια, για να δοθεί το σήμα από τον πλανητάρχη για τον βομβαρδισμό της Συρίας. Φυσικά, χωρίς καμιά απόφαση του Συμβ. Ασφαλείας, ή τη συναίνεση της Συρίας, όπως απαιτεί το διεθνές δίκαιο, το οποίο η Υ/Ε έχει πολλά παλιά παπούτσια για να το γράφει. Γεγονός, βέβαια, που αποτελεί και εξαπάτηση της υπό τον Πούτιν Ρωσικής ελίτ που υποχρέωσε τον Ασάντ πέρυσι να δεχτεί να καταστρέψει τα χημικά όπλα του, απλά αναβάλλοντας τους βομβαρδισμούς και απαλλάσσοντας συγχρόνως από τον σχετικό κόπο την Υ/Ε! Έτσι, σύντομα η Υ/Ε θα έχει άλλο ένα «αποτυχημένο κράτος» στη Συρία, ενώ συγχρόνως θα έχει απαλλαγεί από τους επικίνδυνους πια τζιχαντιστές.

Το ηθικό δίδαγμα είναι ότι στη ΝΑΤ απαγορεύεται η τρομοκρατία, εκτός αν στρέφεται κατά των εχθρών της Υ/Ε και των συνεργατών της (π.χ. Συρία). Αντίστοιχα επιτρέπεται ακόμη και ο «φασισμός», αρκεί να υποστηρίζει τους φίλους της Υ/Ε (π.χ. Χούντα του Κιέβου)...

Υ.Γ. Σε ιστολόγιο που ειδικεύεται στον αντισιωνισμό, κάποιος Δημήτρης Κράββαρης ανέλαβε να διαστρεβλώσει (με συκοφαντικούς ισχυρισμούς που αναγκάστηκε τελικά να αφαιρέσει) το άρθρο της 31/7 για να αποδείξει τον...αντισιωνισμό μου. Φυσικά, δεν περιμένω πιστοποιητικά νομιμοφροσύνης, ιδιαίτερα από τη «βιομηχανία του Ολοκαυτώματος» (Φινκελστάιν)!

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_09_14.html